

SPOROČILO PODROČNIH VODITELJEV

Navdihnjena povabila

starešina Erich W. Kopischke, Nemčija

predsednik evropskega področja

Preroki v Mormonovi knjigi niso napovedovali le, da bo njihovo ljudstvo pobito, temveč tudi naš čas. Mormon je dejal: »Govorim vam, kakor da bi bili navzoči, in vendar niste. A glej, Jezus Kristus mi vas je pokazal in poznam vaša dejanja.« (Mrm 8:35) Moroni je skupaj z drugimi vedel, da bo v našem sodobnem svetu obstajal ponos, ki vodi v številne grehe (gl. Mrm 8:36, 37).

Preroki, starodavni in sodobni, nas opominjajo, da nam evangelij Jezusa Kristusa in njegove odrešilne uredbe ponujajo rešitve za nesreče, osebne stiske, krivičnosti in hudobije sveta. Kličejo nam, naj se danes odločimo, komu bomo služili (gl. Joz 24:15), in nas opominjajo, naj pridemo h Kristusu in se oklenemo vsakega dobrega daru (gl. Mor 10:30).

Naš najdragocenejši Božji zaklad – tisti, zaradi katerega smo njegovi sinovi in hčere – je svobodna volja. Sami se lahko odločamo. Vendar pa človek »sam od sebe ne [bi] mogel delovati, če bi ne bilo, da bi ga eno ali drugo privlačilo« (2 Ne 2:16). Kajti ker mora biti v vsem nasprotje, je svet poln mamljivih vab. Zabava, mediji in splet pogosto ponujajo hitre rešitve za vse. Vse preveč pogosto se te obljube ne izpolnijo. Veliko bolj služijo ponudniku kakor prejemniku, ljudje pa so zaslepljeni zaradi človeške prekanjivosti (gl. NaZ 123:12).

Povabila, ki druge zavajajo, vzniknejo iz zla. S takšnimi skušnjavami se soočamo vsak dan.

Motivacija, da bi druge spravili v skušnjava, je vedno sebična. Zla povabila prikrito manipulirajo z ljudmi in jih priganjajo, zaradi česar prihaja do duhovne ujetosti oziroma celo do zasvojenosti.

Pravi namen in srečo najdemo v Odrešenikovem povabilu: »In vse povabi, naj pridejo k njemu in so deležni njegove dobrote.« (2 Ne 26:33) Navdihnjena povabila prosijo ljudi, naj delajo to, kar je dobro. Tisti, ki jih izrečejo, spoštujejo svobodno voljo drugih, pri tem pa jih vodi ljubezen.

Nefi je pojasnil vlogo, ki jo imamo, če izrečemo Odrešenikovo povabilo: »Je kateremu zapovedal, da ne bo deležen njegove odrešitve? Glejte, povem vam, ni; ampak jo je dal zastonj vsem ljudem; in svojemu ljudstvu je zapovedal, naj vse ljudi prepričajo h kesanju.« (2 Ne 26:27) Zato da bi delovali zoper hudobijo, skušnjave in prevare, ki so v našem svetu tako razširjene, mora vsak prejeti navdihnjeno povabilo, ki izhaja iz iskrene ljubezni in skrbi. Če bomo takšna povabila izrekli, jih bo veliko ljudi želelo sprejeti.

Lani smo vse člane evropskega področja prosili, naj izrečejo navdihnjeno povabilo družinskim članom in prijateljem znotraj in izven Cerkve. Zahvaljujemo se vsem, ki so to zvesto storili. Blagoslovljenih



**Starešina
Erich W.
Kopischke**

je bilo na stotine življenj, tako tistih, ki so povabilo izrekli, kot tistih, ki so se na slednja odzvali.

Neki par mi je nekoč povedal, kako se je ded po številnih letih zavračanja krstil. Vnučinja, ki je bila v Osnovni, je praznovala rojstni dan, ded pa jo je vprašal: »Kaj si želiš za rojstni dan?« Nekaj trenutkov je premišljevala, nakar je rekla: »Želim si, da bi se ti krstil, dedek!« Povabilo ga je prese-netilo, potem pa je na veliko presenečenje vseh rekel: »Prav.« Krstil se je in kmalu za tem se je vsa družina pečatila v templju.

Včasih nočemo izreči povabila, ker se bojimo negativnega odziva ali pa smo poskusili že ti-sočkrat prej in ne verjamemo, da se bodo ljudje spremenili. Ne bi nas smelo skrbeti glede odzivov drugih – nismo odgovorni za to, kako se bodo odzvali. In ne bi smeli predpostavljati, da se ljudje ne bodo spremenili. Predsednik Monson je dejal: »Ljudje se spreminjajo vsak dan.«¹

Vidim vse večjo rast Cerkve v Evropi, ki je odvisna od naše sposobnosti, da izrečemo navdihnjeno povabilo. Zato vas ponovno prosimo, da postanete del posebnega junijskega poskusa. V duhu molitve preučite načela navdihnjenega povabila. Vsakega posebej premislite v krogu svoje družine in v cerkvenih razredih. Ko boste preučevali in molili, vas bo vodil Duh in vam razodel imena. Zaradi navdiha boste vedeli, kako in koga povabiti. Ljudje se bodo odzvali na vašo ljubečo prošnjo, naj prisluhnejo misijonarjem ali se jim pridružijo na zakramentnem sestanku.

Naša vera v Jezusa Kristusa se bo poglobila, če bomo odločno povabili tiste, ki jih imamo radi. Ko bomo druge povabili, naj pridejo h Kristusu, bodo izvoljeni Pastirjev glas slišali in ga prepoznali: »Moje ovce poslušajo moj glas; jaz jih poznam in hodijo za menoj. Dajem jim večno življenje.« (Jn 10:27, 28) Molim, da bomo izrekli povabilo, ki bo druge vodilo v večno življenje, ki je največji od vseh darov. ■

OPOMBA

1. Thomas S. Monson, »To the Rescue«, *Ensign*, maj 2001.

Izkušnja naše družine glede »meseca povabil«

Leland E. Mayall

Področno predsedstvo nam je naročilo, naj kot kolsko predsedstvo spodbujamo člane, naj prijatelje in znance povabijo na cerkvene sestanke in dejavnosti. Odločili smo se, da bomo v angleškem kolu Ashton oktober določili za »mesec povabil«.

S predsednik Kevinom G. Fletcherjem in predsednikom Matthewjem R. Prestonom smo na tipično jesensko jutro stali na vrhu hriba Hartshead Pike. Ko smo se uzrli na meje svojega kola, smo spregovorili o tem, kakšna je naša vizija, ki jo imamo glede tega velikega kola. Stiskali smo se za prapor, kjer smo bili v zatišju pred vetrom, s sklonjenimi glavami, ko je predsednik Fletcher molil k nebeškemu Očetu v imenu vseh kolskih članov. Zahvalil se je in prosil, naj se nad vsakogar izlijejo blagoslovi, ko bomo oktober določili za mesec povabil.

Tisti dan sem se zavezal, da bo naša družina mesec september izkoristila za priprave na mesec povabil. Naslednji ponedeljek smo imeli poseben družinski večer, na katerem smo se pogovarjali o viziji naše družine, kako bi oktobra izrekli čim več povabil. Napravili smo seznam

tistih, ki bi jih lahko povabili, in dogodkov, na katere bi jih povabili. Sodelovali so vsi družinski člani, od najmlajše Rachel, ki je stara pet let, pa do mene. Napisali smo seznam imen in dogodkov in ga pritrdili na vrata hladilnika (na vrata, ki se v hiši najbolj uporabljajo).

Nato smo domov povabili redne misijonarje, tako starešine kot sestre. Povedali smo jim svoje sporočilo in jim pokazali seznam, zato da bi z nami molili, da bi bili pri naših prizadevanjih uspešni.

Rezultati

Rachel je prosila svojo prijateljico iz šole, naj gre v cerkev, moja žena Berny pa je njeno mamo prosila, naj gre z njo. Prošnja je za zdaj ostala zavrjena.

Hannah, ki je stara deset let, je prosila svojo prijateljico, naj gre z njo v cerkev. Berny je prosila njeno mamo, naj se pridruži hčerki. Hannahina prijateljica je v cerkev prišla in ji je bilo všeč. Njena mama za zdaj pravi, da ne bo prihajala.

Zadnjo nedeljo v mesecu je Hannah povabila še eno prijateljico, Berny pa njeno mamo. Mama je povabilo prijazno zavrnila, vendar je hčerki dovolila, da gre z nami. Izkušnja ji je bila

všeč in je že poznala nekaj otrok iz Osnovne.

Abigail, ki je stara trinajst let, je prijateljico povabila na posebno dejavnost Mladenk, ki so jo pripravile misijonarke. Prišla je in večer ji je bil všeč. Mama je kasneje dejala, da je vesela, da sta z Abi prijateljici, ker pozna in ceni merila naše družine.

Abigail je na tabor Mladenk povabila še eno prijateljico, ki je povabilo sprejela. Prijateljica je sprva trpela za domotožjem, vendar je ostala na taboru. V četrtek zvečer smo se kot kolsko predsedstvo udeležili tabora, da bi predsedovali na sestanku za pričevanja. Vsak je govoril o sporočilu, kako pomembna je za mladenke vrlina, in poudaril, kako dragocene so. Mladenke so bile potem povabljene, da spregovorijo o svojem pričevanju.

Kako resnično čudovito je bilo, da smo bili priča temu, kako so te Božje hčere spregovorile o tem, kaj čutijo do Odrešenika, njegovega evangelija in druga do druge. Proti koncu sestanka je Abigailina prijateljica vstala in govorila o tem, kako zelo ji je tabor všeč. Vsem se je zahvalila, ker se je med njimi počutila dobrodošlo, in ni mogla zadržati solza, ko je zaključila z besedami: »Hvala, ker ste mi dovolile priti.« Po sestanku sem stopil do nje in se ji zahvalil, ker je prišla, in ji rekel, kako pogumna je, ker je spregovorila pred vsemi. Nasmehnila se



je, nakar jo je zajela skupina do solz ganjenih mladenk.

To prijateljico in njeno mamo smo povabili, naj gre 30. oktobra z nami v cerkev, ko bodo mladenke govorile o svojih izkušnjah na taboru. V nedeljo zjutraj sta poklicali, da ne moreta priti, toda Abigail bo prijateljico povabila na prihodnje kolske dejavnosti mladih.

Leah, ki je stara petnajst let, je na ples v cerkvi povabila prijatelja. Na tabor je povabila tudi prijateljico. Prijatelj je šel na ples z Leah, mojim sinom Nathanom in menoj. Njena prijateljica se tabora ni mogla udeležiti zaradi drugih obveznosti.

Nathan, ki je star sedemnajst let, ni imel na seznamu na vratih hladilnika nikogar – zadal si je cilj, da bo nekoga našel. Zbližal se je s starešinami našega področja in se jim pridružil, ko so šli

poučevat. Nathan in misijonarji so se oglasili pri petčlanski družini, v kateri so bili mati in štirje otroci. Mati, ena hči (15 let) in en sin (10 let) so se odločili za krst. Na koncu lekcije sta starešini sina vprašali, kdo naj ga krsti, in je odgovoril: »Nathan.« Ko sem Nathana potem prišel iskat z avtom, je bil navdušen, živčen in počaščen. V začetku oktobra smo imeli štiri krste, moj sin pa je prvič uporabil duhovništvo, zato da je krstil tega fanta. Kakšen blagoslov zame kot očeta, da sem bil lahko priča temu dogodku!

Moja žena Berny je povabila več mater deklet, ki so prijateljice najinih hčera, naj gredo z nami v cerkev. Njenega povabila ni sprejela še nobena, vse pa so bile hvaležne, ker jih je povabila.

Sam sem poskusil organizirati večer, ko naj bi kolsko predsedstvo obiskalo manj dejavne

**Družina Mayall
med družinskim
večerom**

člane, toda vsi štirje, za katere smo upali, da jih bomo lahko obiskali, so naše povabilo odklonili. Namesto tega pa sem na inštitut pripeljal nekega dva-
indvajsetletnika, zato da bi se družil s svojimi sovrstniki. Med vožnjo sem imel krasno priložnost, da sem mu govoril o duhovnih stvareh. Odločil se je, da se bo krstil, in me prosil, naj ga krstim. (Vse, kar lahko naredi moj sin, moram narediti tudi jaz.)

Navdihnjen sem bil, da sem povabil tudi enega od igralcev nogometnega moštva, ki ga vodim in treniram, in sicer nekega dvajsetletnega fanta. Povabil sem ga na molitveno uro v Ashtonu na Lehijevo potovanje. Povabilo je sprejel in pred sestankom sem imel priložnost, da sem ga poučil o nekaterih stvareh o Cerkvi in mu dal Mormonovo knjigo. Moj sin in moj mlajši brat, ki prav tako igrata v tem nogometnem moštvu, sta sedela ob mojem povabljenču, ga spremljala in mu pomagala. Preden smo odšli, sem svojemu povabljenču predstavil redna misijonarja, zato da bi imel priložnost Cerkev bolje spoznati. Z njim moram še govoriti o tem, da bi ga misijonarji poučevali, vendar je ob odhodu dejal, da »se je počutil dobro, da je bilo vse smiselno in da ga zanima«.

Moja družina mi je velik zglede resničnega duha povabila. Imeli smo tudi nekaj razočaranj, vendar jih je zasenčil uspeh, ki smo ga doživeli. Oktober je bil šele začetek. Sedaj imamo svoj misijonarski načrt, na katerem dela vsak posameznik. Imeli bomo še več priložnosti, da bomo koga povabili, in verjamem, da bomo videli, kako bodo te ljudi poučevali misijonarji, kako bodo napredovali h krstu in ponovni dejavnosti in občutili, da jih ima Odrešenik rad. V očeh žene in svojih otrok vidim navdušenje, ko mi pripovedujejo o tem, kako so nekoga povabili, in vem, da se Gospod tiho dotika življenja vsakega od nas. V družini se nam dogajajo svete stvari, ko vse bolj razumemo priložnosti, ki jih imamo vsak dan, da nekoga povabimo, naj pride h Kristusu. ■



Seznam povabil na vratih hladilnika

Sestanek oddelčnega sveta glede povabil

Thibault Crucy

Lani aprila je oddelek Nogent v Parizu v Franciji prejel pismo področnega predsedstva, ki je narekovalo, naj bo mesec junij posvečen »povabilom«. Škof in njegova svetovalca sta bila navdušena nad močjo obljub, ki jih je pismo vsebovalo. Pismo so, tako kot so bili naprošeni, prebrali na zakramentnem sestanku. Na oddelčnih svetih so ponovno premislili, kako bi v oddelku »mesec povabil« kar najbolje izvedli. Oddelčni svet je naročilo vzelo resno in naredil naslednje:

- Peti teden v maju je škofovstvo pripravilo skupno lekcijo za duhovnike in sestre Društva za pomoč o tem, kako povabilo izreči.
- Osnovna je pripravila poseben čas druženja o tem, kako nekoga povabiti, in vse otroke so spodbujali, naj skrbijo za bližnje in jim pomagajo.
- Tako organizacija Mladeničev kot organizacija Mladenk sta pripravili lekcijo o tem, kako nekoga povabiti.
- Skupina velikih duhovnikov, zbor starešin in Društvo za pomoč so skupaj delali na tem, da so vsakemu dejavnemu članu naročili, naj junija povabi manj dejavnega člana.
- Vsakemu članu oddelka so poslali pismo področnega predsedstva.
- Vsako nedeljo so v vsaki organizaciji spomnili, da teče mesec povabil.
- Vsak teden so na oddelčni oglasni tabli omenili, da teče mesec povabil.
- Misijonarje so prosili, naj po možnosti obiščejo čim več članov in jih spodbudijo k sodelovanju.



- Sredi junija je škofovstvo po e-pošti poslalo sporočilo članom oddelka, naj jim poročajo o napredku oddelka.
- Člani oddelka so se še naprej držali svojega oddelčnega misijonarskega načrta, glede na katerega so v oddelku vsak dan molili za misijonarske priložnosti.

V mesecu juniju je bilo ogromno čudežev. Veliko članom je uspelo. Eden od njih je rekel: »Polje je tako belo, da sadovi padajo naravnost v roke. Roke moramo samo iztegniti in jih pobrati!« Vsi niso bili uspešni, vsi pa so se radostili, ker so poskusili in videli uspeh drugih. 26. junija, zadnja nedelja v mesecu, je bilo na zakramentnem sestanku 187 ljudi – približno petdeset odstotkov več kot sicer. Ker so meseca junija vabili ljudi, so misijonarji lahko poučevali več družin. V Cerkev se je vrnilo tudi nekaj manj dejavnih članov.

Področno predsedstvo je predstavilo svojo vizijo o »povabilih« (gl. Prg 29:18). Izkušnja oddelka Nogent je lep primer tega, da se takrat, ko oddelčni svet skupaj dela zato, da se loti navdihnenih izzivov, zgodijo velike stvari. ■

**Sestanek
oddelčnega sveta
oddelka Nogent**

Sodelovanje članov in misijonarjev

Samuel Koivisto

Ko so člani veje Pori v jugozahodnem delu Finske prejeli pismo področnega predsedstva, v katerem so jih prosili, naj junij 2011 določijo za »mesec povabil«, so ta prizadevanja sprejeli z vsem srcem. V duhu molitve in vere so začeli vabiti prijatelje, družinske člane in znance, naj gredo z njimi v Cerkev.

Ljudi so tako vabili ves junij. Če je bilo njihovo povabilo zavrnjeno, so odgovorili: »Nekoga sem povabil in sem opravil svojo dolžnost.« In še naprej so vztrajali ves mesec. Nekateri člani skupnosti so prejeli več kot eno povabilo, naj pridejo na zakramentni sestanek.

Redni misijonarji, ki so bili poslani na to področje, so prav tako povečali svoja prizadevanja in več ljudi je njihovo povabilo sprejelo. Za pomoč so prosili člane, ki so se navdušeno odzvali. Poskrbeli so prevoz za tiste, ki so ga potrebovali, toplo pozdravili obiskovalce in z njimi sedeli med sestanki. Tisti, ki so sprejeli povabilo, naj pridejo



v cerkev, so občutili pristno toplino in ljubezen ljudi v veji, ko so se jim pridružili pri njihovem čaščenju. Člani veje so sodelovali z misijonarji in ustvarjali priložnosti za poučevanje. Odprli so svoje domove tistim, ki so imeli misijonarske lekcije, in spremljali misijonarje na njihova srečanja, na katerih so poučevali.

Prizadevanja, da bi ljudi povabili, pa je spremljal pristop poslušnosti, molitve, vere, vztrajnosti tako s strani misijonarjev kot članov. V celoti so bili predani naročilu področnega predsedstva, naj vabijo ljudi. Iskreno so molili, da bi pri svojih prizadevanjih prejeli pomoč in da bi vedeli, kako naj blagoslovijo življenje drugih, in imeli so vero, da bodo blagoslovljeni. Niso dovolili, da bi jih potrla ena sama zavrnitev.

Rezultati njihovih prizadevanj so bili, da je bilo zadnjo nedeljo junija v tej veji, ki ima povprečno na zakramentnem sestanku šestintrideset članov, enajst obiskovalcev drugih veroizpovedi – skoraj tretjina njihove povprečne prisotnosti. Od junija do konca leta so se krstili trije. V povprečju so misijonarji, ki so učili v Poriju, poučevali devet krat več na teden kot sicer.

Gospod je na misijonarje in člane Porija resnično izlil blagoslove. Ti dobri sveti se veselijo dne, upajmo, da to ne bo v preveč oddaljeni prihodnosti, ko bo veja Pori postala oddelek. ■

Člani in misijonarji veje Pori

Povabilo po Duhu

Massimo De Feo

Lansko pomlad je evropsko področno predsedstvo vse člane prosilo, naj sledijo nasvetu predsednika Thomasa S. Monsona in pristopijo k nedavnim spreobrnjencem, prijateljem, znancem in družinskim članom ter jih v mesecu juniju povabijo na zakramentni sestanek. Škof Guilio Celestini iz drugega rimskega oddelka in njegova družina so se glede tega naročila postili in na vsakem družinskem večeru molili, da bi vedeli, katero družino naj povabijo.

Njihova skupna prizadevanja in navdih Duha jih je vodil, da so pristopili k neki družini, ki so jo že nekaj časa poznali. O tej družini niso vedeli kaj dosti, vendar dovolj, da so bili prepričani, da bodo njihovemu povabilu vsaj prisluhnili.

Prvi korak je bil, da je škof to družino povabil, naj se jim pridruži na družinskem večeru, kjer je čutil, da jih mora povabiti v cerkev. Sprva so malce oklevali, nakar so povabilo sprejeli in naslednjo nedeljo prišli v cerkev. Njihova petnajstletna Veronika je začela hoditi na tedenske dejavnosti Mladenk in se spoprijateljila tako z mladenkami kot z voditeljicami. Čez čas je škof obiskal družino z misijonarji in začeli so z lekcijami.

Nekega jutra je škofova žena srečala mater te družine na tržnici. Ko jo je vprašala, zakaj nakupuje, je soseda odgovorila, da kupuje krilo, da bo naslednjo nedeljo prišla v cerkev. Rekla je, da je opazila, da se sestre v cerkvi oblačijo na določen način, in je hotela Gospodu izkazati spoštovanje tako, da bi jih posnemala.

Škofova žena je v solzah stekla domov in poklicala moža, da bi mu povedala, kako močno čuti, da je ta družina pripravljena na krst. Vprašali so jih, ali se bodo krstili, vendar je pritrdila le Veronica. V nedeljo, ko so jo potrdili, jo je škof vprašal, ali bi bila pripravljena iti v tempelj, da bi



začutila Duha in opravljala krste za mrtve. Čez štiri tedne je šla s kolskimi mladimi v švicarski tempelj. Ko se je Veronika vrnila, je staršem povedala, kako srečna je, ker je bila v templju, in je pričevala o Duhu, ki ga je tam občutila. Njeno pričevanje ju je očitno ganilo.

Starše so povabili na poseben sestanek, na katerem so prikazali diapozitive raznih templjev. Škof ju je prosil, naj pomislita na to, da je družina lahko skupaj za večno, pomembnost tega, da se v templju pečati večne družine, in da je bil Tempelj Rim zgrajen prav s tem namenom. Videla sta slike, občutila moč Duha, ko sta premišljevala o tem, kako bi se lahko združila za večno, in odločila sta se, da se bosta krstila. Sedaj odštevata dneve do takrat, ko se bosta pečatila v templju.

Vse to se je zgodilo, ker so škof in njegova družina začutili, da morajo povabiti družino, na katero so lahko vplivali. Verjamem, da je to veliko pričevanje o kombinaciji tega, da sledimo prerokovemu nasvetu, udejanjamo vero v Gospoda, imamo radi ljudi, smo z njimi in jih sprejmemo v cerkveno družino ter jim pomagamo občutiti tempeljskega duha. ■

**Sestra Celestini
in Riccardo
Celestini z
družino Valle
in s škofom
Celestinijem**

Moja pot

Radmil Lukovac

Vsak ima svojo pot. Številni se ne sprašujejo o smislu življenja, od kod so prišli in kam gredo. Sam sem se začel spraševati že pri dvaindvajsetih letih, ko sem bil na višku moči. V tem iskanju sem se izgubil. Po desetih letih tavanj in stisk me je našel Gospod. Romal sem v Medjugorje in spoznal, da Bog obstaja. Moja pot v katoliški cerkvi je trajala dvaindvajset let in je šla samo navzgor.

Ko je bila zgrajena cerkvena zgradba Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni na Šišenski 48, sem na vsakem koraku srečeval misijonarje, saj živim v njeni neposredni bližini. Povabili so me. Takoj, ko sem odprl Mormonovo knjigo, sem vedel, da izpričuje resnico. Še več, uvidel sem, da je to knjiga vseh knjig, vendar sem se krstil šele čez dve leti in pol. V tem času sem odklanjal predloge misijonarjev, naj se krstim, a sem Mormonovo knjigo redno bral. Všeč mi je bila beseda polnomočje. Prepričan sem, da je prišlo po zaslugi in žrtvi Josepha Smitha, zaradi katerega je evangelij obnovljen. Ta čudovita knjiga je moja najboljša prijateljica. Tu najdem odgovore in tolažbo. Tudi Sveto pismo je v mojem življenju dobilo polnejši pomen, saj ga zdaj berem drugače.

Abraham Lincoln je rekel: »Človek je lahko srečen, kolikor sam hoče.« To je bistvo. Kolikor se trudim biti v odnosu z Odrešenikom, toliko sem srečen, bodisi v služenju drugim, bodisi Bogu v molitvi. Spoznal sem tudi tempelj. Tu me čaka še veliko dela. V Cerkvi sem dobil poklic in veliko prijateljev. Hvaležen sem misijonarjem, vodstvu Cerkve in članom, da so me sprejeli in bili z menoj potrpežljivi, kajti bil sem »trd oreh«.

Svojega življenja si brez nedeljskega bogoslužja, molitve, kesanja in branja svetih spisov ne predstavljam. Vem, da bo, če bom izpolnjeval zapovedi, moja sreča rasla naprej. Le tako bom uspeval v tej deželi. ■

Kdo ustvarja zvezde?

Albin Lotrič

Kadar govorimo o zvezdah, običajno pomislimo na zvezde na nočnem nebu. Vendar bom danes pisal o drugačnih zvezdah – o tistih iz pevskega sveta.

Z ženo sva želela otrokom omogočiti glasbeno izobrazbo. Starejša in mlajša hči sta imeli veselje do glasbe in tako je starejša hči pričela igrati flavto in jo je igrala kar nekaj let. Mlajša je pričela igrati klavir. Veliko bolj kot klasična glasba jo je zanimala popularna glasba in želela je vaditi tudi takšne skladbe, vendar ji učiteljica tega ni pustila. Izgubila je veselje do igranja klavirja in po kakih dveh letih vse skupaj pustila.

Poskusil sem jo prepričati, naj še igra, saj glasbena izobrazba človeka vsestransko razvija. Ko bo igrala bolje, bo lahko igrala tudi popularne skladbe. Nič ni pomagalo. Mlajša hči je bila pametnejša od mene, igranje klavirja je »kar nekaj«, učiteljica je ne razume in jo sili igrati stvari, ki jih ne zmore in ne mara, in tako naprej.

Leta so tekla in maja leta 2009 je hči pričela hoditi na učne ure solo petja. Avgusta 2010 smo bili z obema hčerama v templju v Frankfurtu. Bili sta že krepko v najstniških letih. Mlajša hči je tam dobila patriarhalni blagoslov, in sicer zelo posebnega, z izrecno omembo njenih glasbenih talentov.

Bila je vedno zelo domiselna in vztrajna, ko je šlo za njene interese. Po drugi strani pa je hitro povedala, da ji kaj ni všeč, in nikoli ni hotela delati stvari, ki jih ni marala.

Od najstniških let je nekajkrat imela obdobja, ko ni želela hoditi v cerkev. Tako ali drugače smo jo nekako prepričali, da je spet pričela hoditi z nami v cerkev. Vendar je bila senca dvoma vedno prisotna nekje v ozadju.

Jeseni leta 2011 se je prijavila na oddajo, v kateri so izbirali pevske talente za slovenskega kandidata za pesem Evrovizije 2012. Prestala je prve

kroge selekcije in se uvrstila med 32 kandidatov. Pričele so se priprave na nastope in snemanja in utrip življenja se nam je popolnoma spremenil. Na prvem nastopu na televiziji ji je uspelo priti med šestnajst kandidatov, na drugem nastopu je prišla med osem najboljših. Bili smo navdušeni in presenečeni obenem, saj je bil pritisk hud. Pa ga je zmogla in napredovala naprej: med najboljših sedem, šest, pet. No, tu se je ustavilo, vendar je bila nad svojim uspehom navdušena, saj je bistveno preseгла svoja pričakovanja. Njena pevska zvezda je začela sijati.

V mesecih, ko je tekmovala na televiziji z nami v cerkev ni hodila, saj so se oddaje odvijale ob nedeljah in zjutraj je imela pevske vaje, zgodaj popoldne pa je morala biti v studiu na pripravah in na generalki. Ko je bilo tega konec, nas je presenetila z izjavo, da v cerkev ne želi več hoditi, in pojasnila svoje razloge. Z ženo sva se z njo večkrat pogovarjala in ji poskušala dopovedati, da je njen bliskovit uspeh v pevski karieri pravzaprav dobresedna izpolnitev obljube iz patriarhalnega blagoslova. Nič ni pomagalo, že se je odločila.

Danes ji je žal, da ni nadaljevala z igranjem klavirja. To bi ji pri pevski karieri pomagalo. Klavirja se sicer še vedno lahko nauči, ampak s precej večjim trudom, kot bi se ga takrat. Mogoče se bo kdaj v življenju znašla v razmerah, ko bo ugotovila, da je zavrgla priložnosti, ki bi jih lahko dobila s tem, če bi ostala dejavna članica. Njen patriarhalni blagoslov je res poseben, omenja številne blagoslove, vendar je vsak patriarhalni blagoslov pogojen s pravnimi življenjskimi odločitvami. Ko razmišljam o tem, se vprašam: Kdo ustvarja zvezde? Vem, da bo tudi mlajša hči nekoč spoznala odgovor na to vprašanje. ■

Vabilo k sodelovanju

Zbiramo članke in fotografije. Uredniški odbor si pridržuje pravico do krajšanja in popravkov besedila. Objava člankov in slik je odvisna od kakovosti, primernosti in razpoložljivega prostora.

CJKSPD – za Liahono
Šišenska 48, 1000 Ljubljana, Slovenija
e-pošta: info@cerkev-jezusa-kristusa.si